

Τῆς Ζακύνθου τὰ δάση
καὶ τὰ βουνὰ οκιδῶδη
ἤκουον ποτὲ σημαίνοντα
τὰ θεῖα τῆς Ἀρτέμιδος
ἀργυρὰ τόξα.

Καὶ σήμερον τὰ δένδρα
καὶ τὰς πηγὰς σεβάσσονται
δροσεράς οἱ ποιμένες·
αὐτοῦ πλανῶνται ἀκόμα
οἱ Νηρηίδες.

Τὸ κῦμα Ἴονιον πρῶτον
ἐφίλησε τὸ σῶμα·
πρῶτοι οἱ Ἴονιοὶ Ζέφυροι
ἐξάιδεον τὸ στήθος
τῆς Κυθερείας.

Καὶ ὅταν τὸ ἐσπέριον ἄστρον
ὁ οὐρανὸς ἀνάπτη
καὶ πλέωσι γέμοντα ἔρωτος
καὶ φωνῶν μουσικῶν
θαλάσσια ξύλα·

Φιλεῖ τὸ ἴδιον κῦμα,
οἱ αὐτοὶ χαϊδεύουν Ζέφυροι
τὸ σῶμα καὶ τὸ στήθος
τῶν λαμπρῶν Ζακυνθίων,
ἄνθος παρθένων.

Μοσχοβολαεὶ τὸ κλίμα σου,
ὦ φιλότατη πατρίς μου
καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος
ἀπὸ τὴν μυρωδιαν
τῶν χρυσῶν κίτρων.

(Ἄνδρ. Κάλδος, Ὁ φιλόπατρις)

Στὴν κορυφῇ τῆς θαλάσσης πατώντας
στέκει, καὶ δὲ συγχύζει τὰ νερά της,
πού στὰ θάθη τους μέσα ὀλόστρωτα ὄντας
δὲν ἔδειχναν τὸ θεῖον ἀνάστημά της.

ΜΕΛΕΤΗ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΑΠ' ΤΟ «ΛΑΜΠΡΟ»

1. Ἐκειὸς πού ἀκούει καὶ τὴ δροσιά πού στάει
δλέπει τὰ δασανά μου καὶ βογγαεὶ.
2. Νὰ γελᾷ καὶ νὰ κλαίει καὶ νὰ κοιμᾶται.
3. Τονὲ τηρᾶω, δόθηθα, τοῦ λέω, δὲν ἔχω
πανί, τιμόνι, καὶ τὸ πέλαο τρέχω.
4. Πού στὸν ἀέρα ὀλόασπρο φουσκῶνει.
5. Τοῦ χεριοῦ πού ὀμπροστά μου ἀντισηκῶνει,
καὶ τῆς τρέμει, ὅπως τρέμει τὸ καλάμι.
6. Ὅσο ἐκεῖ τὰ κουπιά σχιζοῦν τὸ ρέμα.

12. Καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὰ δέντρα
ξεπέφτουν, ἰδέσ τα,
παράπολυ ἢ ζέστα
τοῦ ἡλιοῦ τὰ βαρεῖ.
13. Στὸ μάτι μακρόθεν
ὁ τοίχος ἀσπρίζει
καὶ γύρο του ἀνθίζει
ἢ δάφνη, ἢ μυρτιά.
14. Ἄθωα πεταλούδα,
στῆς κάψας τῆ λαύρα,
γυρεῦει μίαν αὔρα
γιὰ νὰ δροσιοθεῖ·

κι ἐκεῖ κατὰ τύχη
σὲ μνήμα ἀκουμπάει,
πού ξάφνου φυσάει
μία αὔρα γλυκῆ.

15. Πῶς εἶναι στὸν τόπο,
πού δρόμο δὲν ἔχει
λαμπρὰ νὰ μὴν τρέχει
λευκότατο φῶς.
16. Γλυκόφωνο σήμαντρο
πού κράζει ἀπ' τὸ σπίτι
τὸν γέρον ἐρμίτη
νὰ πει τὸ σπερνό.

*Ὡ σήμαντρο, ὅποτε
καλεῖς εἰς τὸ μυρι-
στικό πανηγύρι,
ἢ ἡχώ σου τερπνῆ.

17. Κι ἐκεῖ στοῦ θανάτου

Δίχως αὔρα νὰ πνέει, φεγγοβολώντας
ἢ ἀναλαμπῇ τοῦ φεγγαριοῦ κοντὰ τῆς
συχνότερης, σὰ νὰ 'χε ἐπιθυμήσει
τὰ ποδάρια τὰ θεῖα νὰ τῆς φιλήσει.

(Διονύσιος Σολωμὸς)

Μὲ δυσκολία διαβάζω στὴν πέτρα τὴν ἀρχαία.
«Κύ(ρι)ε Ἰησοῦ Χριστέ». Ἔνα «Ψυ(χ)ὴν» διακρίνω.
«Ἐν τῷ μη(ν)ί Ἀθύρ» «Ὁ Λεύκιος(ς) ἐ(κοιμ)ήθη».
Στὴ μνεία τῆς ἡλικίας «Ἐβί(ωσ)εν ἐτών»,
τὸ Κάππια Ζῆτα δείχνει πού νέος ἐκοιμήθη
Μὲς στὰ φθαρμένα βλέπω «Αὐτό(ν) ... Ἀλεξανδρέα».
Μετὰ ἔχει τρεῖς γραμμὲς πολὺ ἀκρωτηριασμένες·
μὰ κάτι λέξεις θγάζω- σὰν «δ(ά)κρυα ἡμῶν», «ὀδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα», καὶ «(ἡμ)ὶν τοῖς (φ)ίλοις πένθος».
Μὲ φαίνεται πού ὁ Λεύκιος μεγάλως θ' ἀγαπήθη.
'Ἐν τῷ μηνί Ἀθύρ ὁ Λεύκιος ἐκοιμήθη.

(Κίων. Καδάφης)

Μὲ τὸ βαθὺ στηθόδεσμο, τὸν ἡλιὸ στὰ μαλλιά, κι αὐτὸ τὸ
ἐνάστημα

ἴσκιος καὶ χαμόγελα παντοῦ
στοὺς ὤμους στοὺς μηρούς στὰ γόνατα·
ζωντανὸ δέρμα, καὶ τὰ μάτια
μὲ τὰ μεγάλα δλέφαρα,
εἶταν ἐκεῖ, στὴν ὀχθὴ ἐνὸς Δέλτα.

(Γιῶργος Σεφέρης)

τς Αὐγούλας τρεβάτι
συρίζει δροσάτη
πνοὴ τοῦ θραδιοῦ,

καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὸ σῶμα
τς Αὐγούλας ἐσκορπούσε,
τὴν κόμη κινούσε
τς Αὐγῆς καὶ τ' Ἄνθω.

18. Αὐγούλα μου, ἐτρόμαξε
ὁ Ἄνθος σου ἰσολύ.

19. Τώρα πού ἢ ξάστερη
νύχτα μονάχους
μᾶς ἤθερε ἀπάνταχα,
καὶ κεῖ στοὺς θράχους
σχιζεται ἢ θάλασσα
σιγαλινά.

20. Δυὸ κυπαρίσσια
ἀδελφωμένα
πού πρασινίζουνε
μὲς στοὺς σταυρούς.

21. Νερομυρμούρισμα
ὅπου ἀναθρύνει
καὶ τς ἐπιτύμβιες
πέτρες δροσιζει
μόλις ἀντίσκοδε
τὴ σιγαλιά.

22. Στὸν τοῖχο σύρριζα
σκύφτει, κοιτάει,
γλυκολυπούμενη
χαμογελαεὶ
κατὰ τὰ ἐντάφια

χόρτα πικρα.

Κατὰ τὰ συγνεφτ,
κατὰ τ' ἀστέρια,
τρεμομανιάζοντας
ρίχτει τὰ χέριτα,
καὶ κλαίει καὶ ρυάζεται
τρομακτικά.

23. Μὲ λύπη ἐγκαρδία
ἐθεωροῦσε
ὄλα τὰ μνήματα
καὶ τὰ μετροῦσε
μὲ τ' ἄργὸ κινημτ
τῆς κεφαλῆς.

24. Ἦτον στὴν ἄλαλη
τῆ μοναξία
στρογγυλοφεγγαρι
φωτοχυσία,
σὰν τὴ λαμπρόπλουσι
Πρωτονοχτιά.

25. Ἦ μυρωδία
ὅπου ἔχυνότανε
στὴν ἐρημιά.

26. Γιατί τινάζετε
πάνω τους χώματα;
Μὴ, μὴ σκεπάσετε
τὰ μικρὰ σῶματα
πού ἀποκοιμήθηκαν
γλυκά, γλυκά.

Αὔριο θὰ κόψουμε